

Eén perfecte dag

Eén perfecte dag

Nadia Lang

© 2024, Nadia Lang & vzw de Scriptomanen
www.scriptomanen.org / www.inter-actief.be
contact: info@inter-actief.be

Deze Printing On Demand uitgave kwam tot stand onder het imprint inter-actief, waarbij vzw de Scriptomanen instaat voor druk en distributie, en de auteur voor redactie en opmaak.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

***Soms is verdwalen in je eigen wereld
de enige manier om jezelf te vinden.***

SCHRIJVER

Lang geleden, toen we nog geen computers hadden en telefoons nog zwarte bakbeesten waren die met een lange kabel aan de muur vast hingen, kocht Nora een blanco boek met een mooie blauw fluwelen kaft. Van kleinsaf had ze die behoefte haar gedachten en gevoelens neer te schrijven. De wereld draaide door, en die drang sluimerde als een onvervuld verlangen. Het onbeschreven boek bleef geduldig wachten op haar zielenroerselen.

Tot die dag dat haar wereld stil stond. Onwezenlijke en verwarrende ervaringen tijdens de Covid-periode, riepen twijfels op over haarzelf. Verdwaald in haar eigen binnenwereld en om terug grip te krijgen op haar leven, vertelde Nora me haar verhaal. Met flashbacks, waar geen chronologie inzat, maakten we samen een reis door de tijd. Zo vulden de bladzijden zich met puzzelstukjes tot alles een geheel vormde. Dingen gebeuren die zomaar, alles wat in je leven gebeurt, heeft een bedoeling.

Nu schrijven we met een computer, we deleten waar we niet aan herinnerd willen worden. Is het geheugen dan nog betrouwbaar? Ik vroeg het me vaak af tijdens onze lange gesprekken. Misschien is het wel heel selectief. Er zijn dingen die we geloven, er zijn dingen die we verbergen. Denk even aan een gebeurtenis in je verleden die je zou willen uitwissen. Die is er sowieso in ieders leven, zelfs als je nog jong bent. En als je goed bent in het camoufleren, zal het de leidraad zijn van je eigen verhaal; verhuld, onopmerkelijk, maar zichtbaar voor hen die weten waar ze naar zoeken.

Vaak zijn herinneringen ongrijpbaar als het zachte zand op het strand dat bij felle wind voortdurend van uitzicht verandert, terwijl bij storm alle plooiën weer worden gladgestreken. Misschien moeten we alles met een korreltje zand nemen?

NORA

2014 - OVERBOORD

Het was een fraaie zonnige dag met weinig wind. Op het Veerse Meer dobberde de Steady Tommy met lichtjes flapperende zeilen over het zacht rimpelende water in de richting van het stadje Veere. Het was niet echt een dag voor zeilratten zoals Tom, maar voor mij een zomerdag die even alle ellende in het leven deed vergeten. Tot een bulderende wind en een stormgolf mij bruusk over boord sloegen. Het was niet de eerste storm, deze niets ontziende orkaan lag al lang op de loer, en opeens besepte ik dat ik niet meer terug in de boot wou, ik wilde wegzakken in de eindeloze diepte, en me genadig overgeven aan het niets. Ik spartelde tegen en verzette me hevig toen een stevige hand mij onverbiddeijk weer aan boord hees. Mijn dromen en verlangens bleven achter op de bodem van het Veerse Meer, als restanten van een schipbreuk.

Na dertig jaar in het huwelijksbootje dacht ik dat het leven je zou moeten toelachen. Je zou denken dat je in rustiger vaarwater terecht komt als er geen beslommeringen meer zijn met werk of kinderen. Maar als de liefde barstjes krijgt, kruipt onzekerheid onder je huid. Nooit uitgesproken gedachten en eeuwige innerlijke monologen houden je nachtenlang wakker. Het huis in Antwerpen hadden we enkele jaren voordien terug ingeruild voor een appartement in Oostende met uitzicht op de Noordzee. Ik had er toen geen zin in, ik hou van mijn geboortestad, de bruisende stad aan de stroom waar in elke straat, in iedere steeg, op elk plein een herinnering schuilt. Waar je dwalend langs de Blauwe Steen, de typische geur van het Scheldewater opsnuift, waar de wind de deuntjes neuriet die mijn grootmoeder zong, en haar stem vervloeit in de stadsgeluiden. Tegenover Oostende waar ik geen vrienden had. Ik zou er weer niet bij horen. Het spook dat altijd door mijn leven waart, doemde weer op.

Het was op die fraaie zomerdag dat ik met Tom op een bomvolle trein van Oostende naar Antwerpen zat. Bij het hoge zingende geluid van de rails, gleden de groene weiden van het Brugse ommeland

voorbij. Het hart van de polders, door de mens gecreëerd, door de natuur geboetseerd. Ik zag de polderweiden waar eenden en steltlopers een rustplaats zochten, badend in het ochtendlicht. Mijn vredige gedachtewereld werd plots ruw verstoord toen Toms' vlakke stem tot me doordrong. Hij vertelde me zonder omwegen dat hij geen gevoelens meer voor me had. Alsof hij terloops zei dat hij vergat het vuilnis buiten te zetten. Het kon ook evengoed een mededeling van de treinbegeleider zijn die aankondigde in welk station we aankwamen. Al jarenlang had ik last van tinnitus, maar het geluid van mijn suizende oren overtrof nu zelfs de zingende rails. 'Maak je geen zorgen', vervolgde de stem, 'ik ga niet bij je weg, ik zal altijd voor je zorgen.' Het klamme zweet brak mij uit wanneer zijn woorden langzaam tot me doordrongen, terwijl ik de gifbeker die hij me aanreikte tot de laatste druppel leegdrank. Ik wilde niets meer horen, ik voelde enkel nog de aandrang om mijn handen tegen mijn oren te drukken. Ik wilde roepen, schreeuwen maar het gif had mijn stem het zwijgen opgelegd en verspreidde zich snel door mijn ganse lichaam. Als verlamd zat ik aan mijn stoel vastgekleefd. Hij blijft wel bij me, hij zal altijd voor me zorgen, gonsde door mijn gedachten. Nog nooit had ik me zo beledigd, vernederd gevoeld. Zijn timing was perfect, de plaats goed gekozen. In een bomvolle trein kon ik immers geen scène maken. De chaos in mijn hoofd werd nog drukkender. Mijn drang om overboord te springen was heftig maar ik kon geen kant op. Ik huilde niet eens, ik had het immers altijd geweten.

Als je met een wispelturige, eigenzinnige en onvoorspelbare man getrouwd bent, weet je nooit wat je te wachten staat. We vertrokken die winter alweer naar het Zuiden, naar Valencia dit keer. Het appartement werd nog maar eens leeg gemaakt om met een schone lei te beginnen. Alle meubels en huisgerief werden in een container gezet en bij een verhuisfirma in bewaring gegeven. Ik wist niet meer de hoeveelste keer het was dat we verhuisden of vertrokken voor een nieuwe start. Ik was inmiddels de tel kwijt.

De aandrang om uit de boot te springen werd alsmaar groter en ik vertrok met de vaste overtuiging dat ik nooit meer zou terugkomen. Ik wilde vaste grond onder mijn voeten, en ik had onderhand wel genoeg van de grillen van mijn ongedurige echtgenoot bij wie ik

geen rust vond en ik droomde van een ander leven, een nieuw leven. Mijn hersenen weigerden te slapen. Tijdens eindeloze, nachtelijke monologen tegen Tom, kwam het er allemaal uit. Ik fantaseerde hoe ik het zou aanpakken. Misschien ontmoette ik daar een knappe Spanjaard of een leuke vriendin.

We huurden een appartement van een Amerikaanse vrouw die gids was in Valencia en omstreken. Begin oktober vertrokken we, onze wagen volgepropt met zowel zomer- als winterkledij want het kan wat frisjes zijn in de wintermaanden in de regio van Valencia in het oosten van Spanje, die aan de noordkant aan de bekende regio Catalonië grenst.

Een sympathieke, vlotte dame met felrood haar wachtte ons op met een zes maanden oude baby in haar armen.

‘Hou jij hem even vast,’ vroeg ze terwijl ze mij het jongetje aangaf. ‘Dan kan ik het contract tekenen en heb ik mijn handen vrij voor een rondleiding.’

Ondertussen vertelde ze dat ze verhuisd was naar een huis met een tuin nu ze drie kinderen had. Het was niet zo ver uit de buurt en haar man was beschikbaar als we iets nodig hadden.

Het appartement was rustig gelegen in een buitenwijk van de stad. Alles was kraakschoon en netjes gemeubeld maar eerder onpersoonlijk, een typisch vakantieverblijf. Vanop het grote terras kon je een glimp van de zee opvangen en 's ochtend in de zon ontbijten. Het krakkemikkige keukengerei liet wel veel te wensen over. Gelukkig was ik geen keukenprinses en het was meteen een goed excuus om de lokale restaurantjes te verkennen.

Valencia bleek een sfeervolle stad te zijn met veel bezienswaardigheden. Het historisch centrum dompelde je meteen onder in de geschiedenis met prachtige gebouwen, paleizen, kerken en pleinen. En, er waren veel leuke terrasjes en eetgelegenheden. De indrukwekkende Ciudad de las Artes y las Ciencias, met moderne en futuristische gebouwen, lag in een enorme tuin in de drooggelegde rivierbedding van de rivier Turia.

Al deze nieuwe ervaringen brachten ons even in wat rustiger vaarwater. In oktober genoten we nog van een aangenaam nazomertje, maar in november werd het al snel koeler en het appartement was nogal ver afgelegen van de stad. De verlatenheid die ons tijdens het

mooie naseizoen nog aantrok, werd luguber nu de avond zo vroeg viel. We gingen dus nog maar eens op zoek naar een ander onderkomen, dichterbij het centrum waar tijdens de wintermaanden veel meer te beleven is. Tom bleef rusteloos, kon zijn draai niet vinden. Ook hier lukte het weer niet het bootje op koers te houden. Twee maanden vroeger dan voorzien keerden we naar huis terug.

De pogingen om onze relatie terug leven in te blazen, wakkerden mijn gevoelens niet aan. Er was geen repareren meer aan. Het bootje kwam in onrustig vaarwater.

'Ik wil er nu uit!' had ik willen schreeuwen. Maar hoeveel nachtelijke monologen ik ook voerde, niemand luisterde, ik moest weer mee en vroeg me af: 'Gaat deze storm dan nooit liggen?'

Opgesloten in een bubbel

Oostende, maart 2020 - Lockdown

2020 is heel vreemd, voor velen een verdrietig jaar. Vanaf 18 maart gaan we in lockdown vanwege de covid, het virus dat als een furie door de wereld raast met de vraatzucht van een gigantische zwerm woestijnsprinkhanen. Voor Tom en mij verandert er niet veel aan de dagelijkse gang van zaken, behalve dat we geen uitstapjes meer kunnen maken of op reis gaan. Want zoals ik verwachtte, hebben we niet echt vrienden gemaakt in Oostende, alleen wat oppervlakkige kennissen. Tom heeft eigenlijk nooit echt vrienden gehad, daar heeft hij geen behoefte aan. Mijn zoon Alex, zijn vrouw Ine en mijn kleinkinderen zijn dan ook mijn belangrijkste sociale contact. En zij wonen in Antwerpen, het had even goed Oezbekistan kunnen zijn. Elke dag krijgen we leuke foto's en berichtjes. Zo blijft er een intense connectie.

Omdat een mens graag iets tastbaars in zijn handen heeft, schrijf ik brieven naar mijn kleinzootjes alhoewel die nog niet kunnen lezen. Ik besluit mij ook toe te leggen op tekenen. Papa had wel enig teken-talent. Het blijkt het heel rustgevend te zijn. Vooral op mijn dinosau-riërs zijn Luca en Emiel verzot. Ze sturen grappige tekeningen terug, en hun ouders lieve brieven. Tekenen kan ongelooflijk betekenisvol zijn om de gedachten uit te drukken, ook voor kinderen.

Hoe overleef ik deze bizarre tijden? Op mijn bureau ligt nog altijd het boek met de blauw fluwelen kaft. Elke keer dat ik er voorbij kom, lijkt het te zeggen wil, ik wacht, ik wacht op de geheimen van jouw ziel. Het zal je rust brengen. Ik heb geen excuus meer. Covid geeft me de tijd en de motivatie om de blanco pagina's van dat boek te vullen, met herinneringen en verhalen van mijn toch ietwat ongewone le-vensweg. Soms verdwijn ik dagenlang in mijn eigen magische we-reld, waarin veel meer mogelijk is dan je denkt. Magie begint op het einde van je comfortzone.

En al zien we elkaar wat minder vaak, toch voelen we ons meer verbonden dan ooit tevoren. Doorheen alle emoties van verlangen,

van eenzaamheid tot machteloosheid, hebben we nog meer aandacht voor elkaar. We sturen een boeketje of een briefje, zomaar. Zo blijft het warme licht van liefde branden, geruststellend als een nachtlampje in het duister. De wind fluistert in de wuivende takken een boodschap van hoop als je goed luistert. Regenbuien maskeren onze tranen maar wie het hoofd heft, ziet de regenboog. De zon van vriendschap blijft door de wolken schijnen, al stappen we gemaskeerd op anderhalve meter van elkaar. De rozen blijven bloeien, de vogels blijven zingen en elke morgen komt de zon weer op. De zee blijft onverstoorbaar zingen, de golven mompelen onhoorbaar, het komt weer goed, het komt weer goed. Ons bootje dobberde doelloos op de golven van deze irreële tijden.

Onze dagelijkse wandelingen beperken zich dezer dagen tot het houten staketsel en de nieuwe strekdam hier in Oostende. Hier kun je gerust zonder mondmasker de weldadige zeelucht opsnuiven, nu er geen toeristen of tweedeverblijvers zijn. De houten pier, of het westerstaketsel, is altijd mijn favoriete plekje geweest. Het werd gebouwd in 1888 als een soort verlenging van de wandelpromenade, en domineert met zijn eindeloze rij verweerde, houten palen de skyline van Oostende. Het is niet alleen een beschermd monument, voor mij is het een plek vol herinneringen. Hoe had ik ooit kunnen vermoeden, toen ik hier zowat 45 jaar geleden stond met de man van mijn dromen, dat we hier nu onder deze bizarre omstandigheden weer zouden staan. Het was ons eerste uitstapje samen.

Die 1ste november was het ijskoud, maar de gure wind kon ons niet deren. We wandelden tot op het einde van de pier en zochten beschutting in elkaars armen. Ik voel nog zijn warme hand die de mijne omsloot, een gebaar waarmee hij me meteen ook in zijn hart sloot. Wij zijn wat ouder geworden en hebben heel wat watertjes doorzwommen, alvorens we hier enkele jaren geleden weer aanspoelden. Wij zijn een verhaal geworden, getekend door de tijd, die zijn sporen heeft achtergelaten in ons hart en op onze huid.

Maar de zee is niet veranderd. De wind tekent nog aldoor de golven, de zon kleurt nog altijd het water en de wolken. Een kleurenpalet genuanceerd als onze emoties: dreigend grijs, zalig hemelsblauw, dromerig roze, sprankelend oranje of vurig rood.

In het gedempte licht van de vroege avond, verlaat een vissersboot de haven. De boeg trekt een zilveren pijl door het water, die in de witschuimende golfslag de laatste zonnestralen opvangt. De dieselmotor maakt een geruststellend, kloppend geluid, regelmatig als de hartslag van de visser die weer even zijn vrijheid tegemoet vaart. Wanneer hij de haven uitglipt, voert de kapitein de snelheid op en worden de netten uitgegooid. De meeuwen volgen al zijn spoor. Wanneer we de pier weer afgewandeld zijn, zie ik in de verte het schip als een notendopje dansen op de golven, in het licht van de ondergaande zon. Morgenvroeg is er weer verse vis.

Antwerpen 1976

Hij was mijn vriend, mijn beste vriend, hij noemde mij zijn soulmate.

Wie zijn eigen weg kiest bepaalt zelf zijn lot, zegt men. We denken dat we het lot kunnen sturen maar het blijft ons verrassen, het geeft ons zelden wat we willen zonder dat we iets moeten opgeven.

De eerste keer dat ik hem zag, zal ik me altijd blijven herinneren. Het was september maar nog bloedheet, een hittegolf hield ons land al vier maanden in zijn greep. De zomer van 1976 was één van de heetste en droogste zomers ooit. Zelfs 's nachts hield de hitte ons uit onze slaap, we kregen onze slaapkamer niet meer afgekoeld. Ik stond op een onmenselijk vroeg uur op, om toch wat huishoudelijke klusjes te doen voor de zon weer opkwam. Van de tuin konden we al helemaal niet genieten, sproeien mocht niet wegens watertekort, en in de zon zitten zou echt onverantwoord geweest zijn. Enkel insecten waagden zich tussen de verdorde planten en het verschroeide gazon. Mensen werden moe, chagrijnig en onproductief door deze hitte.

Op kantoor liepen we op blote voeten en we kregen gratis water en frisdrank. Het was erg rustig, en er was weinig werk omdat ons scheepvaartbedrijf in slechte papieren zat. We kregen te horen dat we zouden overgenomen worden door een andere firma. Voor sommigen betekende dat naakt ontslag. Mijn collega Lydia en ik, behoorden tot de gelukkigen, die zich omwille van de juiste ervaring, bij de overnemer mochten aanbieden voor een sollicitatiegesprek. Lydia ging eerst, ik werd een half uurtje later verwacht.

Het kantoorgebouw lag in het hartje van de stad op de Meir, de drukste winkelstraat van Antwerpen. Ik moest even de ingang zoeken, want die bevond zich achteraan in de brede gang van een flatgebouw. Op de benedenverdieping was er aan de rechterkant een schoenwinkel, en aan de linkerkant een kledingzaak. Het kantoor bevond zich op de vijfde verdieping.

Een uiterst aantrekkelijke man sprong op uit zijn stoel toen ik werd binnen gelaten door de secretaresse, en gaf me een hand die klam aanvoelde. Hij was de knapste man die ik ooit ontmoette.

‘Nora Nolens?’

‘Dat ben ik meneer,’ antwoordde ik licht blozend.

Zijn licht getinte huidskleur en donker gekrulde haar verraadden een ietwat exotische afkomst. Het bovenste knoopje van zijn lichtblauwe hemd met korte mouwen stond open, en zijn stropdas had hij wat losser gemaakt. Zweet parelde op zijn voorhoofd. Hij leek wat nerveus, zenuwachtiger dan ikzelf, wat enigszins amusant was, en mij meteen meer zelfvertrouwen gaf. Hij zette zich terug neer en schommelde onrustig achterover in zijn stoel met zijn handen in zijn nek, zijn benen had hij over elkaar geslagen terwijl zijn voet ongeduldig op en neer wiebelde. Deze man die mij onbeschaamd aankeek, bracht iets in me teweeg. Ik voelde zijn donkere ogen over mijn lichaam glijden en zijn diepe, nasale stem klonk zelfs ietwat sexy. Hij stelde eigenaardige vragen zoals: ‘kan je typen Nora?’ Alsof ik daarvoor gekomen was! Ik moest een glimlach onderdrukken en het lag op het puntje van mijn tong om te antwoorden: ja hoor, met tien vingers. Ik antwoordde beleefd: ‘zeker meneer.’ Het interview duurde niet lang, ik werd zonder meer aangenomen.

Het wiebelen hield plots op, hij stond gehaast recht en gaf mij een stevige hand:

‘Ik ben Tom Silva, welkom Nora, kan je morgen beginnen?’

Mijn hart maakte een sprongetje van geluk en ik liep op vleugeltjes terug naar kantoor.

‘En, hoe is het gegaan? Wat vond jij van die man?’ vroeg Lydia nieuwsgierig.

‘Ik mag morgen beginnen,’ antwoordde ik ietwat ongemakkelijk. Ze keek me ongelovig aan.

‘Dat meen je niet, ik zou voor die man niet willen werken, zo’n Don Juan,’ zei ze verontwaardigd.

Vanaf toen zag ik Tom elke dag. Zijn bureau stond zowat lijnrecht tegenover het mijne aan de andere kant van de ruimte, alhoewel we gescheiden waren door de bureaus van de andere medewerkers. Soms kruisten onze blikken toevallig, maar na enkele dagen gebeurde het alsmaar vaker dat we elkaars blik enkele tellen vasthielden. Ik voelde wanneer hij mijn richting uitkeek en als ik dan opkeek, glimlachte hij.

Hij had zowat hetzelfde figuur als mijn vader, groot en slank, droeg maatpakken en bewoog zich met een nonchalante elegantie door het kantoor. Hij was erg zwijgzaam, sprak enkel als het echt nodig was en maakte in tegenstelling tot andere medewerkers geen grapjes. Hij was gewoon erg in zichzelf gekeerd, charmant maar ontoegankelijk. Desondanks was hij heel populair. Zijn charisma bleek een betoverende aantrekkingskracht te hebben. Er hing iets in de lucht en ik moest toegeven dat er een zekere aantrekkingskracht was tussen ons. Of was het slechts "wishful thinking"?

Amper een week later en betrapte ik mezelf erop dat ik hem dromerig zat aan te staren. Plotseling flitste er een gedachte door mijn hoofd: dit is de man van mijn leven. Ik schrok enigszins. Waar kwam die gedachte zo opeens vandaan, vroeg ik me af, ik kende hem nauwelijks. Het is idioot te geloven dat je de liefde van je leven gevonden hebt, zonder dat je zelfs één afspraakje met hem had. En dat ik getrouwd was, daar dacht ik zelfs niet aan. Ik was dan ook niet met de man van mijn dromen getrouwd. Mijn huwelijk met George dat ik als het ware zelf arrangeerde zo'n drie jaar eerder, was een regelrechte wanhoopsdaad, een vlucht uit een beklemmende thuissituatie. Van liefde was geen sprake geweest. Ik had het een verstandshuwelijk kunnen noemen, maar besepte opeens dat ik een vreselijke fout gemaakt had. Toen ik 15 jaar was, hadden mijn ouders zich bij de Getuigen dan Jehovah aangesloten. En ik, als jonge tiener had geen andere keuze dan me daar bij neer te leggen.

Wanneer ik die avond naar huis ging, stapte Tom nog snel met mij in de lift voor de deuren sloten. Zijn donkere, intrigerende keken ogen mij weer even onbeschaamd aan met diezelfde taxerende blik als tijdens het interview.

'Nooit zag ik zulke mooie, grote en droevige ogen als die van jou, ogen zijn de spiegel van je ziel,' hoorde ik hem zeggen. Zijn stem klonk fluisterzacht.

'Mag ik je vanavond op een etentje trakteren?'

En daar stond ik dan opeens oog in oog met mijn prins op het witte paard. Zijn doortastende aanpak overviel mij, ik voelde mijn wangen rood kleuren en kreeg het warm en koud tegelijk. Ik glimlachte verlegen en stamelde met een bonzend hart:

‘Ja, graag.’

Die avond ging ik voor het eerst uit eten in een chique restaurant. Tom gedroeg zich als een gentleman en ik voelde me Assepoester. Maar ik genoot van het lekkere eten en van het uiterst charmante gezelschap.

‘Nora, heb je zin om op 1 november mee naar Engeland te gaan?’, vroeg Tom enkele weken later.

‘We nemen vanuit Oostende de ferry naar Dover en we gaan shoppen in Londen.’

Uit zijn mond klonk het als de gewoonste zaak van de wereld, alsof we even uit lunchen zouden gaan tijdens de middagpauze, terwijl het voor mij weer een heel nieuwe ontdekking was. Zijn voorstel klonk mij dan ook als muziek in de oren.

‘Het Britse pond staat heel laag en we kunnen echt koopjes doen,’ beweerde hij.

Met de ferry naar Dover, shoppen in Londen, het duizelde een beetje in mijn hoofd. Die kans wilde ik niet laten lopen en ik vertelde mijn argeloze echtgenoot George dat mijn chef mij meegevraagd had naar Londen.

Het was grauw, mistig en koud toen we die ochtend heel vroeg van Antwerpen naar Oostende reden. Het voelde wat onwennig samen in de auto, maar de talloze cassettebandjes met zijn favoriete gevoelige chansonniers overbrugden de stilte. Af en toe keek hij me glimlachend aan.

In Oostende was er een ware overrompeling aan de ferry terminal. Ondanks het gure weer stonden lange rijen, op koopjes beluste, mensen met lege koffers te dringen voor een plaatsje op de boot naar Dover. Tom werd onrustig tussen de mensenmassa, blijkbaar had hij een hekel aan drukte of was hij heel ongeduldig. Het was duidelijk dat hij zich hier zo snel mogelijk uit de voeten wou maken.

‘Zullen we gewoon in Oostende blijven?’ stelde hij kortweg voor. Als kind was ik hier wel eens op vakantie gekomen, er woonden verre familieleden. Al begreep ik geen spaander van hun taaltje, het was familie en dat scheidt een band. Dus ja, ik wilde Oostende wel leren kennen.

Maar Tom vroeg niet echt naar mijn mening en verliet resoluut de ferry terminal. Even later liepen we langs de vissershaven met talloze restaurantjes en viskraampjes. De meesten waren gesloten, want het was nog erg vroeg. Aan de einde van de Visserskaai liepen we het houten staketsel op, vanwaar je de skyline van Oostende kon zien. Maar die dag hield de stad aan zee zich schuil in een mistroostige nevel van motregen, die als een damp boven de aaneengesloten muur van appartementsgebouwen hing, en de hoogste verdiepingen in een grauwe sluier verborg. De onaangename noordenwind verhoogde nog het koude gevoel.

Hij leek gehaast, liep met grote passen, ik kon hem amper bijhouden. Aan het einde van de pier, leek het alsof we midden op zee waren. Daar bleven we staan in de ijzige kou. In de haven zagen we de Prinses Marie-Christine liggen, een van de ferryboten, waar achteraan auto's aan boord reden en aan de zijkant lange rijen voetpassagiers de loopbrug op gingen.

Tom's ondoorgrondelijke blik stond op oneindig. Met zijn hoofd tussen zijn schouders getrokken, staarde hij over de deinende golven van de Noordzee. Terwijl hij de kraag van zijn jas omhoog trok, bestudeerde ik zijn knappe gezicht en vroeg me af wat er achter die bedrukte blik schuilging. In zijn gelaatstrekken meende ik verdriet te herkennen, zijn gezicht was getekend als van een oude man al had hij geen rimpels of groeven. Misschien was hij moe van het leven zelf. Hij was amper dertig, zeven jaar ouder dan ik, hij was gescheiden en had een dochtertje van twee. Duizend vragen spookten door mijn hoofd maar bleven in mijn keel steken en kwamen niet over mijn lippen. Mijn hart liep plots over en op dat moment besliste ik dat ik deze zwijgzame man gelukkig wou maken. De miezerige motregen was inmiddels een ijsregen geworden en het was wreed koud. Ik zocht aarzelend zijn hand die de klamme houten reling van het staketsel stevig omklemde. Hij keek me aan met die donkere, onpeilbare ogen en we warmden elkaars ijskoude handen. Toen ik zijn blik beantwoordde, was het alsof we zonder een woord te spreken een pact sloten, een pact voor het leven en ik wist dat ik hier en nu onherroepelijk verliefd geworden was. Toen trok hij zijn hand los alsof het opeens ongemakkelijk aanvoelde en zei:

‘Zullen we terug wandelen voor we helemaal bevroren zijn?’

Ondertussen waren de restaurantjes open en Tom koos voor *Flandria*, het oudste en bekendste visrestaurant van Oostende. Toen we binnenkwamen, leek het of we terugkeerden in de tijd. In de lambrisering zaten tapijten verwerkt, en aan de muur prijkten oude familiefoto's. Er hing nog een ouderwetse koekoeksklok. Je kon aanschuiven aan houten tafels waarop grote kandelaars stonden. Er was weinig volk in deze tijd van het jaar. We installeerden ons in de rieten stoelen bij het raam, waar we zicht hadden op de vissershaven. Hij bestelde garnaalkroketten, een tong meunière en als dessert een chocolademousse. Als een volleerde kenner bestudeerde hij de wijnkaart en koos een witte Bourgogne die uitstekend bij de tong paste. Het deed het met een zekere flair alsof het allemaal vanzelfsprekend was, alhoewel hij zelf geen druppel dronk.

‘Drink je geen glaasje wijn? Deze Bourgogne is echt lekker,’ vroeg ik verbaasd.

‘Ik drink geen alcohol,’ antwoordde hij kortweg.

Tom was niet echt een vlotte prater. Af en toe stelde hij enkele vragen over mijn familie, mijn werkervaring, mijn hobby's maar over zichzelf leek hij niet graag te praten. Alleen wanneer hij over zijn passie voor boten en de zeilsport begon te vertellen, kwam hij een beetje los. Boten waren zijn grote liefde, als jonge man zeilde hij regelmatig wedstrijden, vertelde hij in kort afgemeten zinnen. Hij sprak snel en laste af en toe een pauze in, alsof hij bang was zichzelf bloot te geven. Echte vrienden had hij nooit gehad, bekende hij, ook niet als kind. Hij ging in zijn eentje op reis of naar de cinema, want hij kon het nooit met de anderen eens worden. Na weer een korte stilte vertelde hij dan over de plaatsen waar hij geweest was, de mensen die hij had ontmoet.

Zoals ik, werd hij in Antwerpen geboren. Met diezelfde ondoordringelijke blik op oneindig, zoals eerder op de pier, staarde hij door het raam en vertelde me, hoe hij van kindsbeen af vele woensdagnamiddagen in zijn eentje op de Scheldekaai stond, waar hij de sfeer van het varen ademde. Daar kon hij een blik werpen op die verre, stille droom, hunkerend naar het onbekende. Gaan varen, dat was zijn levensdroom. Maar zijn vader, die tijdens de Tweede Wereld-

oorlog piloot was bij de RAF en met het legendarische Spitfire-jachtvliegtuigje vloog, was kort na de oorlog overleden. Zijn moeder was een verbitterde vrouw geworden die nooit hertrouwde, en als de dood dat ook haar zoon uit haar leven zou verdwijnen. Ze deed er dan ook alles aan om hem te weerhouden te gaan varen. Maar zijn liefde voor de zee, de schepen en het zeilen hadden een onuitwisbare stempel op zijn hart gedrukt.

In de namiddag reden we naar Nieuwpoort waar een grote jachthaven was. Ook hier viel er tijdens de wintermaanden niet veel te beleven. De koude dreef ons al vlug naar brasserie *Nelson* waar de ramen volledig aangedampt waren door de koude en de vochtigheid die de klanten binnen brachten, maar het was er gezellig en warm. We bestelden een wafel met slagroom en warme chocolade, en praatten over onze zeilervaring want ik was ook een fervent zeilster zoals Tom.

Ondertussen was het al late namiddag en op deze sombere novemberdag viel de duisternis nog vroeger dan anders. Toen we het café verlieten, viel er een hevige hagelbui. Met een galant gebaar bood Tom mij beschutting onder zijn jas, terwijl we naar de wagen renden. We zaten elkaar in de auto nog lachend aan te kijken toen hij me opeens in zijn armen sloot en me kustte met een passie die je van zo'n gesloten man niet zou verwachten, en ik beantwoordde gretig zijn kus.

Het was een eind rijden van Oostende naar Antwerpen, zo'n 120 km. Hij keek strak voor zich uit, want het was gevaarlijk in het donker en in dit gure weer, maar hij zocht vastberaden mijn hand. Wanneer hij die even later weer losliet, gleed zijn hand over mijn dijbeen langzaam verder naar boven en hij streelde me tussen mijn benen. De spanning benam mij de adem, ik had hier helemaal geen ervaring mee, wist niet hoe ik moest reageren maar voelde een groeiend verlangen naar zijn aanraking. Er hing een opgewonden spanning tussen ons terwijl we zwiingend verder reden.

In plaats van me naar huis te brengen, nam hij me mee naar zijn appartement. Daar bedreven we voor het eerst de liefde. Ook nu was hij verrassend hartstochtelijk, doortastend, al ging het allemaal een beetje snel. Nooit had ik verwacht dat de liefde bedrijven een zo'n alles overrompelende sensatie kon zijn. Het duizelde in mijn hoofd,

die vastberadenheid, die zelfzekerheid, het was alsof dit mijn eerste keer was. Een nieuwe wereld ging voor me open, voor het eerst in mijn leven werd ik heftig verliefd, overvallen door ongekende gevoelens als verwondering, een explosie van lust, een verlangen om alles over hem te weten.

Toen ik hem de volgende ochtend op kantoor heel lief begroette, kreeg ik een koude douche. Hij was heel koel, maakte een wat afwezige indruk en hij deed alsof er de vorige dag niets gebeurd was.

‘Niemand hoeft hier te weten dat dit gebeurd is,’ zei hij afstandelijk. Zonder me aan te kijken, liep hij snel van me weg. Ik schrok, het leek alsof hij er spijt van had en begreep het niet. Teleurgesteld zette ik me aan mijn bureau.

Hoewel, was het mijn intuïtie of was het wishful thinking? Als diensthoofd van mijn afdeling deed hij nu vaker beroep op mijn hulp bij taken die hij voordien aan andere collega’s toevertrouwde. Af en toe liep hij voorbij mijn bureau en legde dan stiekem een klein briefje voor me neer. Zijn handschrift was zoals hij, bijna onleesbaar, snel gekrabbeld. Maar de mededelingen waren klaar en duidelijk. *Je ziet er sexy uit... Ga je vanavond mee uit eten... Ik heb zin in jou...*

En zo leerde deze zwijgzame, gesloten man me mettertijd een nieuwe wereld kennen, een wereld waar ik zo angstvallig uit weggehouden werd tijdens mijn jeugd.

Nu Tom in mijn leven was, waagde ik de definitieve sprong in het onbekende en ik besloot te scheiden van George. Al hadden Tom en ik niet echt een relatie, al was er van samenwonen of trouwen geen sprake. Integendeel, *‘don’t take your wishes for granted,’* zei hij me af en toe. Eigenlijk wilde ik het niet eens horen, en dus liet ik het ook niet echt tot me doordringen. Hij had pas een scheiding achter de rug en was nog te zeer gesteld op zijn vrijheid. Ik wist dat hij andere vriendinnetjes had, hij kon immers aan elke vinger van zijn hand een vrouw krijgen. Ik merkte hoe hij zijn charmes gebruikte, hoe hij ze met een blik of een glimlach voor zich wist te winnen. Desondanks riskeerde ik weer de sprong, zoals ik eerder deed door met George te trouwen. Tijdens urenlange nachtelijke monologen, trachtte ik hem te overtuigen van mijn onvoorwaardelijke liefde.

George was uiterst spaarzaam. Elke frank, elke cent werd twee keer omgedraaid.

‘Wat heb je vandaag uitgegeven?’, vroeg hij iedere avond. Zelfs een frisdrankje op kantoor werd ’s avonds in het uitgavenboekje genoteerd. Hij was een ziekelijke maniak en ontzettend gierig.

Het was januari, de koopjes waren begonnen. Het kantoor waar ik werkte, bevond zich op de Meir, zowat de drukste winkelstraat van Antwerpen en tijdens de middagpauze ging ik windowshoppen. Snuisterend tussen de rekken, vond ik een mooi rokje, het paste perfect en het was helemaal niet duur. Ik kon de verleiding niet weerstaan. Tevreden kwam ik ’s avonds thuis, maar toen ik George trots mijn koopje toonde, keek hij me kwaadaardig aan en kneep zijn ogen samen.

‘Dit was niet gebudgetteerd!’ brulde hij kwaad, en probeerde het rokje uit mijn handen te trekken.

Verontwaardigd, woedend zelfs trok ik terug.

‘Jij gunt me niks!’

George werd woest. Het volgende moment viel ik door een harde klap op de grond. Tranen sprongen in mijn ogen, zowel van woede als van onmacht, maar het rokje loste ik niet.

‘Ik haal een schaar!’ Hij beende naar de keuken, terwijl ik nog steeds verstijfd op de grond zat, huilend, het rokje tegen me aangedrukt, alsof dat voor alles stond wat hij van me af kon pakken. Ik gaf het niet af, ook niet wanneer hij dreigend met de keukenschaar op me af kwam. Zo boos had ik hem nog nooit gezien. Ik hief beide handen op en maakte een afwerend gebaar. Het was de eerste keer dat hij me geslagen had, het zou ook de laatste keer zijn, dacht ik bij mezelf. Ik probeerde mijn kalmte te bewaren om hem tot rede te brengen. Ik haalde diep adem en zei rustig maar gedecideerd:

‘Dit neem ik niet, zo kan het echt niet verder tussen ons, ik ga enkele weken bij moeke logeren om mijn gedachten op een rijtje te zetten en dan zien we wel verder.’

Hij schrok, merkte dat ik het meende en kalmeerde. Ik krabbelde overeind en rende de trap op, gehaast, want ik liep mijn vrijheid tegemoet. De adrenaline gierde door mijn lijf. Ik wist heel goed dat ik niet terugkwam, die ruzie was de perfecte aanleiding om het huis te

verlaten, om mijn vrijheid te herwinnen. George was de springplank geweest, nu dook ik de onpeilbare diepte in.

Een koffer hadden we niet, dus nam ik een wasmand waarin ik mijn kleren en wat persoonlijke spullen legde. We spraken geen woord meer. George was zo verbouwereerd dat hij me zonder tegenpraak met de wagen naar mijn grootmoeder bracht. Er hing een vreemde, drukkende stilte in de wagen. Het schrapende geluid van de ruitenwissers die de mist van motregen wegvaagden, klonk bijna geruststellend. Ik gunde hem geen blik meer toen ik uitstapte en de deur met een harde klap dichtsloeg: vaarwel zielenpoot!

Het was de hele dag zwaar bewolkt geweest, de avond viel vroeg en er waaide een ijzige wind. Bibberend van kou en emoties, stond ik met mijn wasmand voor moeke's deur.

'Maar Nora, kind toch!' riep ze geschrokken uit. 'Kom vlug binnen.' Mijn grootmoeder noemde mij steevast *kind*, voor haar was ik nog altijd dat klein wezenkindje waar zij zich destijds over ontfermde. Bij haar was ik altijd welkom, zij was er altijd voor me geweest na de dood van mama. Ze had meteen begrepen wat er aan de hand was. Terwijl ik me opwarmde bij de gaskachel, verdween ze naar de keuken. Even later kwam ze terug met een kop hete thee.

'Vertel me nu eens rustig wat er gebeurd is,' zei ze. Ik deed opgewonden mijn verhaal over de heftige ruzie met George, dat hij me geslagen had, hoe hij me bedreigd had met de keukenschaar.

'Ik heb hem gezegd dat ik even wil nadenken maar mijn besluit staat vast, ik ga niet naar hem terug,' zei ik resoluut.

Ze haalde haar schouders op en knipoogde samenzweerderig.

'Ik heb altijd geweten dat je niet van George hield.'

'Ik heb hem gezegd dat ik even wil nadenken maar mijn besluit staat vast, ik ga niet naar hem terug,' zei ik resoluut.

Moeke was een openhartige vrouw met heel wat levenservaring, ze kende mij als geen ander. Nu keek ze me recht in de ogen en glimlachte.

'Wou je me nog iets vertellen?' vroeg ze.

En toen kwam het hele verhaal eruit, en nam ik haar in vertrouwen over Tom.